

Aan de wereld komt geen eind

Pulitzer Prize 1990

Copyright © Charles Simic
The World Doesn't End, 1988
Alle rechten aldus bij: A Harvest Book
Harcourt Brace & Company

Copyright vertaling © Ivo Kievenaar
Aan De Wereld Komt Geen Eind, 2008
(voor *Y & de witte don*)

Copyright omslagfoto © Yvon Vijn
Vormgeving: Filipo Productions
Productie: www.bravenewbooks.nl

ISBN 9 789402 103717

Tweede, geheel herziene druk - 2013

Charles Simic

*Aan de wereld komt geen
eind*

prozagedichten

Vertaald uit het Engels door Ivo Kievenaar

KIEVENAAR & VIJN, UITGEVERS
Heveadorp 2013

'Let's waltz the rumba.'

-Fats Waller

*

voor Jim Tate

1

Mijn moeder was een zwarte rooksliert.

Ze droeg me ingebakerd over de brandende steden.

De hemel was voor kinderen een onmetelijke en winderige speelplaats.

We kwamen veel anderen tegen die net als wij waren. Ze probeerden hun jas aan te trekken met hun armen van rook.

De hemelkoepel was niet met sterren bezaaid maar met kleine, verschrompelde dovemansoren.

Scaliger wordt lijkleek bij het zien van witte waterkers. Tycho Brahe, de bekende sterrenkundige, valt flauw bij het zien van een gekooide vos. Maria de Medici wordt direct duizelig als ze een roos ontwaart, al is het op een schilderij. Onderwijl zitten mijn voorouders kliekjes te eten. Ze blijven in de pot roeren op zoek naar een varkenspootje dat er niet is. De lucht is blauw. De nachtegaal zingt in een Renaissancesonnet en onmiddellijk gaat iemand met kiespijn naar bed.

Ik werd gestolen door de zigeuners. Mijn ouders stalen me direct weer terug. Daarna stalen de zigeuners me weer. Dit ging zo een poosje door. De ene minuut zat ik in de caravan aan de donkere tepel van mijn nieuwe moeder te zuigen, de andere zat ik aan de lange eetkamertafel met een zilveren lepel mijn ontbijt te nuttigen.

Het was de eerste lentedag. Een van mijn vaders was in de badkuip aan het zingen; de andere was een levende mus aan het schilderen in de kleuren van een tropische vogel.

Het is een winkel gespecialiseerd in antiek porselein. Ze loopt er doorheen met een vinger op haar lippen. Sstt! In de buurt van de theekopjes moeten we stil zijn. Geen zuchtje is toegestaan bij de suikerpotten. Een piepklein stofdeeltje is op een wafeldun schoteltje gevallen. Ze doet 'o' met haar uilenmondje. Aan haar voeten draagt ze zachte, gewatteerde pantoffels, waar muizen rond dribbelen.